

kunde endast förklaras på det sättet, att »Silverbengten» var i besittning av ett gömställe, som ingen kunde finna.

— Men hur bar han sig åt för att avsätta de av honom inköpta värdeföremålen? frågade notarien.

— Ja, svarade länsmanen, därom kunde aldrig vinnas någon tillfredsställande upplysning. »Silverbengten» gjorde ofta affärsresor till både Stockholm, Göteborg och Köpenhamn, och förmodligen hade han i dessa städer agenter, som hjälpte honom med avsättningen.

— Vände sig icke din företrädare till polisen i dessa städer?

— Jo, för all del! I länsmansarkivet, som jag nu har om hand, finnas talrika skrivelser från både svensk och dansk polis rörande denna sak, men det framgår av dem, att varje försök att få inblick i »Silverbengtens» affärer misslyckats.

— Berätta vidare!

— »Silverbengtens» transaktioner på Norrekvarn räckte i icke mindre än 42 år. Så dog han till sist till stor glädje för arvingarne, som trodde att nu skulle de skära guld med täljknivar, ty det var inte möjligt annat än att han måste efterlämna stor förmögenhet. Barn funnos inga och hustrun hade dött ett par tiotal år tidigare. Men det blev ganska klent med arvet. Utom gården utgjordes det endast av några få tusen kronor i kontanter, och av den väntade stora skatten i ädel metall hittades intet annat än en silverkanna, några skedar och gafflar samt en förgylld sockerskål, som han någon tid förut köpt på en herregårdsauktion.